

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu Anny Žákovej a JUDr. Violy Takáčovej, v právnej veci žalobcu **Ú.V.T.O.S. Ž.**, proti žalovanému **Ú.P.S.V.R., Š., B.**, o preskúmanie **zákonosti rozhodnutia žalovaného** č. AA/2006/61004/16077/OIPS/2296 z 22. decembra 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2007, č.k.29S/12/2007-40, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2007, č.k. 29S/12/2007- 40, **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP rozhodnutie žalovaného číslo AA/2006/61004/16077/OIPS/2296 z 22. decembra 2006, ako aj rozhodnutie Ú.P.S.V.R. v L.. č.k .LV/2006/07278 Ev.č.: LV/2006/071470 z 24. októbra 2006, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť odvod 182 400 Sk za nesplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím za rok 2004 podľa § 65 zák.č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 5/2004 Z.z.“).

Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel krajský súd k záveru, že nie je v súlade so zákonom pre nesprávny právny názor žalovaného, lebo nesprávne posúdil postavenie žalobcu podľa § 3 zák.č. 5/2004 Z.z., lebo Z.V.J.S. (ďalej len „ZVJS“) nie je zamestnávateľom príslušníkov ZVJS, títo nie sú jeho zamestnancami a činnosť, ktorú vykonávajú, nemôže byť obsadzovaná prostredníctvom sprostredkovania zamestnania. Vyslovil názor, že príslušníkov ZVJS nemožno započítavať do počtu zamestnancov žalobcu pre účely zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím, keď príslušník ZVJS musí byť zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby a občan so zdravotným postihnutím evidentne nemôže spĺňať podmienky zdravotnej, telesnej a duševnej spôsobilosti na výkon služby, vyžadované v § 14 ods.1 písm. d/ zák.č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Do priemerného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím mali byť podľa názoru krajského súdu zahrnutí len tí občianski zamestnanci, ktorí sú so svojím zamestnávateľom v pracovnom alebo obdobnom pracovnom vzťahu, pričom zistenie ich počtu z rozhodnutia žalovaného nevyplýva.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, lebo si ich neuplatnil.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietol, že zákon o službách zamestnanosti v § 4 jednak definuje kto je zamestnancom na účely tohto zákona a jednak ho určuje príkladmo. Zamestnávateľom je podľa § 3 tohto zákona právnická osoba, ktorá má sídlo alebo sídlo svojej organizačnej zložky na území Slovenskej republiky, alebo fyzická osoba, ktorá má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá zamestnáva fyzickú osobu v pracovnom pomere. Zákon o službách zamestnanosti nepozná výnimku z tvrdosti zákona, umožňuje však zamestnávateľovi využiť jednu z troch možností ako nahradiť povinnosť zamestnávať občanov so zmenenou pracovnou schopnosťou. Sprostredkovanie zamestnania nezaväzuje zamestnávateľa zamestnať uchádzača o zamestnanie, lebo každý zo zamestnávateľov má pre svoju činnosť vymedzené určité kritériá. V konečnom dôsledku zákon o službách zamestnanosti nevylučuje možnosť sprostredkovať aj zamestnanie a následné prijatie uchádzača o zamestnanie, ktorý spĺňa podmienky podľa § 14 zák.č. 73/1998 Z.z. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a preskúmané rozhodnutie ako zákonné v celom rozsahu potvrdil.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného trval na tom, že žalovaný vychádzal pri svojom rozhodnutí z nesprávneho právneho názoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu odvolania žalovaného (§ 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že mu nemožno vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1 zák.č. 5/2004 Z.z. zamestnávateľ na účely tohto zákona je právnická osoba, ktorá má sídlo alebo sídlo svojej organizačnej jednotky na území Slovenskej republiky, alebo fyzická osoba, ktorá má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá zamestnáva fyzickú osobu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu.

Podľa § 4 ods. 1 zák.č. 5/2004 Z.z. zamestnanec na účely tohto zákona je fyzická osoba v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu alebo doktorand v dennej forme doktorandského štúdia.

Podľa § 4 ods. 2 zák.č. 5/2004 Z.z. v znení platnom do 30. apríla 2008 za zamestnanca na účely tohto zákona sa nepovažuje občan, ktorý vykonáva činnosti pre právnickú osobu, ktorá plní voči občanovi povinnosti zamestnávateľa, *ak z povahy vykonávanej činnosti vyplýva, že nemôže byť obsadzovaná prostredníctvom sprostredkovania zamestnania* podľa tohto zákona.

Podľa § 63 ods. 1 písm. d/ zák.č. 5/2004 Z.z. zamestnávateľ je povinný zamestnávať občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a/, ak zamestnáva najmenej 20 zamestnancov a ak úrad v evidencii uchádzačov o zamestnanie vedie občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a/ v počte, ktorý predstavuje 3,2% z celkového počtu jeho zamestnancov.

Podľa §14 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona o štátnej službe príslušníkov policajtom (za policajtov sú v zmysle § 1 ods. 2 tohto zákona považovaní, okrem iných, aj príslušníci ZVJS) môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, a je bezúhonný, je spoľahlivý, spĺňa stupeň vzdelania určený na výkon

funkcie, do ktorej má byť ustanovený alebo vymenovaný, je zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby.

Pokiaľ žalovaný považoval všetky fyzické osoby v pracovnom aj *služobnom pomere* u žalovaného za „zamestnancov“ podľa § 4 ods. 2 zák.č. 5/2004 Z.z., aj podľa názoru odvolacieho súdu je tento jeho názor nesprávny.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, že policajta nemožno považovať za zamestnanca pre účely zákona o službách zamestnanosti, pretože z povahy činnosti vykonávanej policajtom vyplýva, že nemôže byť *obsadzovaná* prostredníctvom sprostredkovania zamestnania podľa tohto zákona a že žalobca vo vzťahu k policajtom nie je zamestnávateľom podľa § 3 zák.č. 5/2004 Z.z., pretože policajti nie sú jeho zamestnanci v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu, ale sú v služobnom pomere k štátu (§ 2 ods. 4 zák.č. 73/1998 Z.z.). Žalobca vo vzťahu k príslušníkom ZVJS nie je zamestnávateľom v zmysle §3 zák.č. 5/2004 Z.z., len plní úlohy zamestnávateľa a preto vo vzťahu k počtu policajtov nemá povinnosť zamestnávať príslušný počet občanov so zdravotným postihnutím podľa § 63 ods. 1 písm. d/ zák.č. 5/2004 Z.z. a ani riešiť vec náhradným plnením podľa § 64. Túto povinnosť má žalobca len ako zamestnávateľ tzv. občianskych zamestnancov.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom odvolací súd nepriznal, nakoľko úspešný žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a žalovaný právo na ich náhradu nemá (§ 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. augusta 2008

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Falbová